

Co powinno zwrócić Twoją uwagę?

- nagła zmiana w zachowaniu dziecka
 - niechęć do udziału w zabawach sportowych, wymagających zmiany ubrania
 - izolowanie się dziecka od rówieśników i nauczycieli
 - "nieobecność" psychiczna podczas zajęć, rozkojarzenie
 - uciekanie w świat fantazji np. niesamowitych postaci z książek, filmów, rysunków
 - nieufność i duży dystans w stosunku do dorosłych
 - unikanie rozmów dotyczących rodziny, zmienianie wątku podczas rozmowy o rodzinie
 - masturbowanie się dziecka na lekcji
 - uciekanie z zajęć
 - zachowania prowokacyjne, również o charakterze seksualnym wobec innych uczniów (np. „klejenie się do chłopców", obnażanie się przed innymi w łazience)
 - rysunki malowane czarną kredką lub przedstawiające sceny przemocowe u dzieci w wieku wczesnoszkolnym
 - panika, zastygnięcie lub kulenie się dziecka w reakcji na hałas, podniesiony głos
 - nieadekwatny strach u dziecka związany z przyjściem lub telefonem rodzica
- Obecność jednego lub nawet kilku wyżej wymienionych symptomów nie musi świadczyć od razu o tym, że dziecko jest ofiarą lub świadkiem przemocy. Jest to jednak sygnał, by baczniej przyjrzeć się uczniowi i spróbować bliżej poznać jego środowisko rodzinne i rówieśnicze.**

Co robić, jeśli obserwujesz u ucznia niepokojące Cię zachowania?

1. Zbliź się do ucznia, zadbaj o dobry kontakt i zaufanie.

Staraj się rozmawiać z uczniem najpierw na neutralne tematy - na przerwach, w czasie zajęć dodatkowych, wycieczek, wyjdź z propozycją pomocy dziecku w jakiejś dziedzinie, zaproponuj udział w przygotowaniu materiałów, gazetki, apelu itp. Opowiedz dziecku nieco o sobie – to zachęca do wzajemności. Jeśli dziecko nabierze zaufania, jest szansa, że samo opowie o problemie. Należy jednak pamiętać, że dzieci krzywdzone niechętnie mówią o swoich trudnościach.

2. Skontaktuj się z pedagogiem/psychologiem szkolnym – ustalcie plan działania.

3. Poznajcie rodzinę dziecka, dowiedźcie się jak najczęściej na jej temat. Nie poprzestawajcie na jednokrotnym spotkaniu.

4. Na pewnym etapie relacji z uczniem można wprost zapytać o sytuację rodzinną – czy ktoś wobec niego lub innych członków rodziny stosuje kary cielesne, używa wyzwisk, zastrasza, pozbawia posiłków itp. Można powiedzieć o naszych przypuszczeniach. Należy obserwować reakcje dziecka (tęży, unikanie kontaktu wzrokowego, brak odpowiedzi, intensywne zaprzeczanie, nadmiarowe zapewnianie, że wszystko jest w porządku - powinno zwrócić uwagę nauczyciela lub pedagoga)

5. Jeśli wspólnie z pedagogiem/psychologiem szkolnym uzyskacie przekonanie, że wasze podejrzenia dotyczące tego, czy dziecko jest krzywdzone (jako ofiara lub świadek przemocy), są uzasadnione – skontaktujcie się z sądem rodzinnym, policją lub ośrodkiem pomocy społecznej.